

בבית הדין הצבאי המחוזי

במחוז שיפוט מ"טכ"ל

בפני:

סא"ל אחסאן חלבי – אב"ד

רס"ן קרן רווה – שופטת

רס"ן כרמית גרין – שופטת

בעניין: התובע הצבאי

(ע"י ב"כ, סרן טל עקירב וסרן פרידה וול)

נגד

ר/XXX סגן ש' ס'

(ע"י ב"כ, עו"ד סרן (במיל') אבי פינרסקי)

הכרעת דין

על פי הודאתו, מורשע הנאשם בעבירה של גניבה מחייל, לפי סעיף 84 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955 ובעבירה של התנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955. בהתאם לכתב האישום המתוקן ולפרטים הנוספים.

- **ניתנה היום, 14/02/2016, ה' באדר א' התשע"ו, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.**

שופטת

אב"ד

שופטת

בבית הדין הצבאי המחוזי

במחוז שיפוטי מטכ"ל

בפני:

סא"ל שחר גרינברג – אב"ד

רס"ן יוסף אלום – שופט

סרן קרן הג'יוף – שופטת

(ע"י ב"כ, סרן טל עקירב וסרן פרידה וול)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד סרן (במיל') אבי פינרסקי)

ר/XXX סגן ש' ס'

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בשתי עבירות:
גניבה מחייל, לפי סעיף 84 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955;
התנהגות שאינה הולמת, לפי סעיף 130 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 4/5/2015, כאשר היה הנאשם קצין תורן בבס"כ XXX וסייע לצוות המד"כים בקבלה, נטל לידיו את מכשיר הטלפון הנייד של רב"ט שיר גולדהמר, מפקדת כלואים בבס"כ XXX, אשר היה מונח בעמדת הקבלה, והכניסו לכיסו. לאחר שהתגלה דבר היעלמו של הטלפון, השתתף הנאשם בחיפושים אחריו. בהמשך, הניח הנאשם את הטלפון בארונות האישית שלו, וכאשר יצא לביתו נטל אותו עימו. בהמשך, השליך הנאשם את כרטיס ה-sim אשר היה בטלפון, והעבירו לאחר לשם מחיקת המידע אשר היה על המכשיר באותה עת.

3. על פי מסמך הפרטים הנוספים, שאת תוכנו אישר הנאשם, היה הנאשם בשירות סדיר החל מיום 2/12/2012, והוצב לשירות מילואים ביום 30/11/2015. החקירה נגד הנאשם החלה בעקבות דיווח של נפגעת העבירה, רב"ט שיר גולדהמר, בדבר גניבה של מכשיר הסלולארי מסוג IPHONE 6. מעורבותו של הנאשם בגניבה עלתה לאחר שמספר הברזל של מכשיר הטלפון שנגנב נקשר למכשירו הסלולארי של הנאשם. בחקירתו במצ"ח הודה הנאשם במיוחס לו. מכשיר הטלפון הוחזר לנפגעת העבירה על ידי גורמי החקירה. בפרק הזמן בו היה מכשיר הטלפון בידי הנאשם, עשה בו הנאשם כשלו והשתמש בו לצרכיו. במהלך שירותו, נטל הנאשם מהיחידות בהן שירות ציוד צבאי והחזיקו בביתו, כמפורט להלן: 61 כדורים מסוג 5.56 מ"מ, 5 ערכות דג"ש, 2 זוגות אזיקי ידיים וזוג אזיקי רגליים.

ראיות הצדדים לעונש

4. **התביעה**, הגישה את תדפיסו האישי של הנאשם (ת/2) ממנו עלה כי הנאשם עבר מספר הכשרות בחיל המשטרה הצבאית: מאבחן בטחוני, שוטר צבאי, מ"כ אג"מי וקורס קצינים. את כל ההכשרות סיים הנאשם בהצלחה, ואת קורס המ"כים סיים כחניך למופת. לנאשם מספר מועט של הליכים משמעותיים בהם עמד, בעבירות של אי שמירתו של רכוש צבאי והתרשלות.

5. **ההגנה**, הגישה מכתב מאת פקודו של הנאשם, רם גואטה (ס/1), בו צויין כי הנאשם היה מפקדו של רם בבס"כ XXX, והנאשם היה "מפקד מסור, קשוב לכל הבעיות...תמך בי...נתן מענה לכל הבעיות והקשיים...הוא הסביר, לימד, חנך וגרם לתחושת נוחות בקרבנו. שגיאה היה אהוב ואהוד על כלל הסגל בפלוגה. שגיאה היה מפקד מצויין, שאף למצויינות ומיצוי יכולות חייליו האישיים".

6. כמו כן, הגישה ההגנה דו"ח תיקי הוצאה לפועל של אבי הנאשם, מר יהודה סי' (ס/2).

7. ההגנה הגישה לבית הדין חוות דעת תקופתיות על שם הנאשם, האחת מיום 22/11/2014 (ס/3), והשנייה מיום 26/5/2015 (ס/4), בהן זכה הנאשם לדירוג גבוה בכל הקריטריונים.

8. **הנאשם העיד בפני בית הדין, ומסר כי הוא גר ברמלה עם הוריו, ולו 6 אחים. אביו אינו עובד בעבודה מסודרת, עבר אירוע לב לאחרונה והאם עובדת בשירות סיעודי. הנאשם לא סיים את בית הספר התיכון ונשר מלימודיו בכיתה י"ב, מאחר שבחר לעבוד כמלצר ולסייע בפרנסת משפחתו. הנאשם העיד כי המצב הכלכלי בביתו הדרדר עד מצב של ניתוקי חשמל, וגם אחיו יצאו לעבוד. הנאשם סיפר כי החליט להקריב את כולו לטובת השירות הצבאי, בשונה מחלק מאחיו, שבחרו לא לשרת בצה"ל. במהלך שירותו הצבאי, לא יכול היה הנאשם לסייע כלכלית למשפחתו, מאחר ששירת בבסיסים "סגורים".**

9. **הנאשם הסביר כי המניע לביצוע העבירה היה כלכלי, ומעבר לכך בזמן בו בוצע המעשה היו היחסים במשפחתו לא טובים וגם היה משבר בין הנאשם לחברתו. עוד הוסיף, כי "מעבר לכך היה ברשותי פלאפון שלא היה עובד כמו שצריך הוא היה שבור ולא יכולתי להרשות לעצמי לתקנו או לקנות אחד חדש".**

10. **הנאשם ציין כי הוא חש בושה וכי המעשה אינו מאפיין אותו והוא מביע חרטה עליו. עוד מסר הנאשם כי הביע חרטה בפני נפגעת העבירה. הנאשם הסביר עוד כי לאחר מעשה הגניבה, המשיך להשתמש במכשיר הטלפון במשך חודשיים מאחר שלא היה לו אומץ להודות במעשה והוא חש בושה בו "התביישתי גם מהמעשה עצמו כי זה לא מעשה שמקובל בלי שום קשר לדרגה או למעמד מסויים, וכמו כן התביישתי גם לבוא ולהודות שזה אני כי זה מעשה שלא הולם אדם בדרגתי".**

11. **בהמשך עדותו, ציין הנאשם כי בתקופה בה אירע המקרה לא חשב בצורה צלולה, מדובר במשבר רגעי כשלא היה מרוכז, וביצע מעשים שלא היה מוכן לעמוד מאחוריהם.**

12. **הנאשם ציין כי הרכוש הצבאי שנמצא בביתו הוא רכוש שעל חלקו הוא היה חתום, ועל חלקו היה חתום רס"פ הפלוגה, לא הייתה לנאשם כוונה לעשות בו שימוש שלא קשור לצבא, והנאשם התכוון להחזירו.**

13. עוד סיפר הנאשם כי בעקבות האירוע הוא הושעה מתפקידו כסמ"פ בפלוגה ב' בבס"כ XXX, הועבר לתפקידים אחרים "שלא דורשים סוג של אחריות ולעיתים גם תפקידים שלא היה לי בהם מעש בכלל", וכי פרסום דבר האירוע בין מכריו השפיע עליו מאוד.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני התביעה

14. התובעת הצבאית המלומדת, סרן טל עקירב, ביקשה כי בית הדין יטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בכליאה ממשית למשך תקופת משמעותית, מאסר על תנאי בגין עבירות של שליחת יד ברכוש הזולת, הורדה לדרגת טוראי ותשלום פיצויים לנפגעת העבירה בסך 1,000 ₪. יצוין, כי רכיב תשלום הפיצויים הוסכם מראש בין הצדדים, והתשלום כבר הועבר מהנאשם לנפגעת העבירה, עובר למועד הטיעונים לעונש.

15. התובעת עמדה על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, הקניין הפרטי והפרטיות של נפגעת העבירה, כמו גם המשמעת הצבאית, השירות המשותף, הרעות והביטחון אשר חייבים לשרור בין חיילי צה"ל.

16. התובעת הדגישה את כיעורה הרב של העבירה בה הורשע הנאשם, כאשר שלח ידו ברכושה של חיילת ששירתה עימו, גרם לה עוגמת נפש, וניצל את תנאי השירות המשותף ביניהם, באופן הפוגע באמון של חיילי צה"ל במערכת הצבאית.

17. התובעת הטעימה את הנסיבות החמורות האופפות את מעשהו של הנאשם: מעשה גניבה המבוצע על ידי קצין בתוככי בסיס צבאי, כלפי חיילת המשרתת תחתיו, באופן הפוגע בדמותו של הקצין בצה"ל בפרט, ובדמות המפקד בצבא בכלל. לאחר שהתגלה דבר גניבת מכשיר הטלפון, נרתם הנאשם לסייע לנפגעת העבירה בחיפוש אחריו, כאשר כל אותו זמן המכשיר היה ברשותו. הנאשם המשיך להחזיק במכשיר במשך חודשיים, והשתמש בו לצרכיו, ורק ביוזמת גורמי החקירה התגלה דבר הגניבה ומכשיר הטלפון הושב לנפגעת העבירה.

18. לטעם התביעה, נסיבותיו האישיות של הנאשם צריכות להידחק נוכח חומרת המעשים ושיקולי ההרתעה האישית והכללית הניצבים מנגד. עוד צוין כי נורמות ההתנהגות המצופות מקצין הן גבוהות ויש לכך משמעות רבה בעת גזירת הדין. זאת בעיקר, כאשר מדובר בקצין משטרה צבאית.

19. התובעת עמדה על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים כגון דא, וציינה כי בשנים האחרונות חלה החמרה בענישה בעיקר במקרים של גניבת מכשירי טלפון ניידים, נוכח הערך הרגשי והאישני של המידע הטמון בתוך מכשיר הטלפון. התובעת הגישה לבית הדין אסופת פסקי דין לביסוס טענותיה.

טיעוני ההגנה

20. הסניגור המכובד, סרן (במיל') פינרסקי, עמד על כך כי מדובר במעשה שלא מאפיין את הנאשם, והוא בוצע על רק המצוקה הכלכלית מבית של הנאשם, כאשר לא קדם לו תכנון אלא מדובר ב"ניצול הזדמנות". הסניגור ציין כי מדובר בעבירת רכוש יחידה, כאשר הטלפון הושב בסופו של דבר לנפגעת העבירה, כולל פיצוי כספי. הנאשם חווה תקופה קשה ומצוקה חריגה במועד ביצוע המעשה, ועל רקע זאת יש לראות את המעשה באופן מקל. עוד צוין, כי מדובר בקצין מוערך שזכה לחוות דעת חיוביות ממפקדו.

21. הסניגור הפנה לפסיקה ממנה ביקש ללמוד על רמת הענישה הנוהגת, ונוכח הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טען כי מתחם העונש במקרה זה הוא 20-45 ימי מאסר בעבודות צבאיות.

22. במסגרת השיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה, ביקש הסניגור כי בית הדין ייקח בחשבון את הפגיעה הצפויה בנאשם ובמשפחתו פועל יוצא מהשתת עונש מאסר על הנאשם, כאשר הנאשם מסייע בפרנסת משפחתו וכבר החל להשתלב בחיים האזרחיים.

23. הסניגור ביקש להתחשב בעובדה כי מסלול שירותו הצבאי של הנאשם נקטע כתוצאה מהאירוע, הוא הועבר מתפקידו וחווה השפלה רבה. עוד צוין, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, שיתף פעולה בחקירה והוא חש בושה גדולה על מעשיו.

24. הסניגור ביקש כי בית הדין ישקלל את התנהגותו החיובית של הנאשם, שירותו הצבאי התקין, עברו הפלילי הנקי, ונסיבות חייו הקשות, באופן שהעונש שייגזר על הנאשם יהיה בתחתית מתחם הענישה.

25. לעניין דרגת הנאשם, הטעים הסניגור כי היא הושגה ביזע רב על ידי הנאשם, במסלול משמעותי, בשירות תקין וחיובי, ועל כן יש להסתפק בפגיעה מידתית בדרגת הנאשם, כך שדרגות הקצונה לא ישללו ממנו לחלוטין, והוא יורד לדרגת סג"מ.

26. בדברו האחרון של הנאשם, ציין כי הוא מתבייש ומביע חרטה. הנאשם מסר כי צבר חובות כלכליים במהלך שירותו הצבאי, וכיום הוא עובד על מנת לחסות אותם ולסייע למשפחתו. הנאשם הדגיש כי מדובר במעשה חריג שלא יחזור על עצמו, וביקש את התחשבות בית הדין.

דיון והכרעה

27. גניבת טלפון סלולארי אינה עבירת רכוש "רגילה", והיא טומנת בחובה פגיעה רחבה יותר מעבירות רכוש אחרות, דבר שהביא להחמרת הענישה בעבירה זו. עמד על כך בית המשפט העליון בעניין דביר:

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של האדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי – תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם הפרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. . . גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בידיעה כי הגניבה עלולה

להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה" (ע"פ 8627/14 דבראש נ' מדינת ישראל [פורסם בנב, 14/7/2014], פסקה 7 (2015)).

28. אף בית הדין הצבאי לערעורים קבע דברים נכוחים לגבי תופעת גניבת מכשירי טלפון ניידים בקרב המשרתים בצה"ל, וציין כי:

"מעשי גניבת מכשירי טלפון סלולארי רבו לאחרונה במדינה וגם בתוככי הצבא. מדובר במכשירים קטנים שנוחים להיגנב, ערכם רב ואצורים בהם פרטים אישיים רבים. בצד הפסול והכיעור שדבקים תמיד במעשים כאלה, נודעת להם חומרה מיוחדת כשנעשים הם בין חיילים, בתוככי יחידות צבאיות. אז פוגעים הם גם בערכי הרעות והאמון ההדדי שצריכים לשרור בין חיילים המשרתים בכפיפה אחת ומערערים את תחושת הביטחון של חיילים לגבי רכושם האישי ופרטיותם. משכך, ראויים מעשי גניבה כאלה, ברגיל, לעונשי מאסר בכליאה. ברגיל, ראוי לפגוע בדרגתם של המורשעים בעבירות כאלה, שיש בהן כשל ערכי ופיקודי חמור" (ע/107/13 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט דוברובולסקי (2013)).

29. על נסיבות החומרה של מעשה העבירה בתיק זה, עמד בית הדין במסגרת החלטתו לדחות את בקשת הנאשם להפנותו לשירות מבחן לשם קבלת תסקיר מבחן כאשר ציין:

"...אמנם מדובר במקרה יחיד של גניבה, בו הודה הנאשם תוך נטילת אחריות, אולם מתעוררות בו נסיבות חריגות, בעיקר בשים לב לכך שמדובר במי שהיה בעל תפקיד בבסיס כליאה, שהוא מעוז המשמעת הצבאית, ובמי ששימש כקצין באותה עת. כמו כן, היבט ניכר של חומרה עולה מהתנהלות הנאשם לאחר שנודע כי הטלפון הנייד "נעלם", בכך שנטל חלק בחיפושים אחר המכשיר הנייד, בזמן שהסתירו, ולאחר מכן לקח אותו לביתו, דאג

למחיקת המידע, כאשר בשום שלב לא ביקש לסיים את האירוע ביוזמתו" (ההדגשות במקור – בי"ד).

30. בהתאם להוראות סעיף 40 לחוק העונשין (תיקון 113), התשל"ז-1977, גזירת העונש נעשית על ידי בית הדין בהתאם לעקרון המנחה בענישה, הוא **עקרון ההלימה** - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, תוך התחשבות בערך **החברתי** שנפגע מביצוע העבירה, **במידת הפגיעה** בו, **במדיניות הענישה** הנהוגה ו**בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**.

31. בעת שקילת מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בולטים **כישלוננו הפיקודי והערכי** של הנאשם אשר היו **קצין בחיל המשטרה הצבאית** אשר שימש בתפקיד **פיקודי בבסיס כליאה**, ונכשל בעבירה כלפי חיילת ששירתה **תחת פיקודו** אותה עת. צבר הנסיבות האמורות מלמד על **פגיעה חריפה** בערכים של שמירת הקניין האישי, פגיעה בפרטיות, דוגמא אישית, משמעת ורעות, אשר חלקם מעוגנים אף ברוח צה"ל המהווה את הקוד האתי של צה"ל, ומשמשים בעיצוב דפוס הפעולה של כל חייל ומפקד.

32. מהעובדות שעלו בפני בית הדין נלמד כי לא מדובר במעשה מתוכנן, אלא ב"ניצול הזדמנות", אך אין חולק כי הנאשם הבין את המעשה שעשה, הפנים את הפסול שבו ובוודאי שיכול היה להימנע ממנו. הנאשם לא השכיל להשיב לנפגעת העבירה את המכשיר הסלולרי משנתגלה דבר היעלמו, והוא אף ההין להצטרף לחיפוש שנערך אחר מכשיר הטלפון, כל אותו זמן שהמכשיר היה בחזקתו. הנאשם החזיק במכשיר הטלפון במשך חודשיים, החליף את כרטיס "הסים", ועשה בו שימוש אישי לצרכיו, משל היה מכשירו שלו. נסיבות אלה מלמדות על **קהות חושים** של הנאשם, אשר **לא הודה מיוזמתו במעשה**, אלא רק לאחר שנפתחה חקירת מצ"ח והתגלה כי המכשיר בו החזיק הנאשם הוא מכשיר הטלפון שנגנב מנפגעת העבירה.

33. הסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, אינן יכולות להתקבל. מצוקה כלכלית אינה יכולה להוות, בשום אופן, צידוק לביצוע עבירות. בית הדין אינו מקל ראש כלל בקשיו של הנאשם מבית, אשר הינו בן למשפחה ברוכת ילדים, כאשר האב אינו בקו הבריאות וקיימים נגדו תיקי הוצאה לפועל

כעולה מ-2/ס. עם זאת, על הנאשם היה לפנות למפקדיו ולבקש סיוע בערוצים המקובלים בצה"ל במקרים אלה, ובוודאי שלא לשלוח יד ברכושה של חיילת המשרתת תחתיו, כפתרון למצוקתו הכלכלית.

34. הפסיקה עמדה על הענישה המחמירה שיש להשית על מי שהורשע בעבירה של גניבה ושוד של מכשירי טלפון ניידים, אשר הפכה ל"מכת מדינה" (השוו: ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 27/8/2013], (2013); ע"פ 2038/14 בן מנחם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 23/6/2014] (2014)).

35. במסגרת מדיניות הענישה הנהוגה, הוטלו עונשי מאסר משמעותיים, לריצוי בדרך של כליאה ממשית, לצד עונשי מאסר על תנאי, פיצויים לנפגעי העבירה והורדה בדרגה (ע/84/12 רב"ט שמעון נ' התובע הצבאי הראשי (2012); ע/3/13 סמל פרנסס נ' התובע הצבאי הראשי (2013); ע/91/13 סמל ביוס נ' התובע הצבאי הראשי (2013); ע/107/13 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט דוברובולסקי (2013)).

36. ניתן למצוא אף מקרים בהם הוטל עונש של מאסר לריצוי בדרך של עבודת צבאיות, כאשר נערך איזון בין כלל רכיבי הענישה שהושתו ויתר נסיבות המקרה הקונקרטי, כמו גם נסיבות העושה (השוו: ע/256/98 התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט פיטוסי (1999); ע/83,94/13 רס"ם איסאקוב נ' התובע הצבאי הראשי (2013)).

37. לאחרונה, אף ציין בית המשפט העליון (כב' הנשיאה נאור) כי עונש של 45 ימי מאסר בעבודות צבאיות שהושת על חיילת שגנבה מכשיר טלפון נייד מחיילת אחרת "ממילא הולם את חומרת המעשים שבהם הורשעה ועוד על הרף הנמוך" (רע"פ 536/16 בניזרי נ' התובע הצבאי הראשי [פורסם בנבו, 1/2/2016], פסקה 12 (2016)).

38. לגבי הפגיעה בדרגתו של הנאשם, פועל יוצא של הכישלון הפיקודי שדבק בו עם ביצוע מעשה העבירה בו הורשע, נקבע כבר כי על בית הדין לשקול את הדרישות היתרות מקצין צה"ל – מנהיגות, אחריות ודוגמא אישית; חובותיו לפקודיו, למפקדיו ולציבור; יושר, מוסר וזהירות. בעניין זה, ציין בית הדין הצבאי לערעורים כך:

"רבות נכתב על דמות המפקד ודמות הקצין בצה"ל. דומה, שאחת מאבני הבניין המרכזיות הייחודיות של צה"ל כצבא ערכי ומקצועי היא הערכיות שבמעמד הקצונה. בצה"ל, קצינים ומפקדים אינם נהנים רק מזכויות ומטובות הנאה; מוטלות עליהם חובות ומחויבויות, שאותן הם נוטלים על עצמם באהבה ובאמונה. ביום סיום קורס הקצינים, מפעמת בכל אחד מהבוגרים ההבנה והתחושה, שמוטלת עליו אחריות כבדה. חרף היותו קצין זוטא וצעיר, מועמסת על כתפיו חובת הדוגמה האישית; עליו להיות מופת לפקודיו ולחיילים אחרים"
(ע/114/11 התובע הצבאי הראשי נ' סג"ם שאהין (2012)).

39. לגבי מתחם העונש ההולם, בראי מידת הפגיעה בערכים החברתיים, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ומדיניות הענישה הנוהגת סבר בית הדין כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל, לצד עונש מאסר על תנאי, תשלום פיצויים לנפגעת העבירה והורדה בדרגה.

40. כלל השופטים הסכימו כי בנסיבות שבפנינו, אין מנוס משלילת כל דרגה פיקודית מהנאשם, כך שיורד לדרגת טוראי, ואין ניתן להסכין עם מצב בו יישא הנאשם דרגה פיקודית כלשהיא. זאת, נוכח צבר הנסיבות שפורטו לעיל, אשר מלמדות על כישלון פיקודי וערכי חריף של הנאשם.

41. לגבי רכיב המאסר בפועל, נחלקו דעות השופטים.
שופטי הרוב סברו כי מתחם הענישה ההולם ראוי שיעמוד על 30-60 ימי מאסר בכליאה ממשית.
שופט המיעוט סבר, כי נוכח הפגיעה בדרגתו של הנאשם, באופן של שלילת דרגות הקצונה, יש לאזן את תמהיל הענישה הכולל כך שעונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות צבאיות, אך לתקופה ממושכת, כך שמתחם העונש ההולם יעמוד על 60-90 ימי מאסר בעבודות צבאיות.

42. במסגרת גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם כמפורט לעיל, שקלנו את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: שיתוף הפעולה של הנאשם בחקירה ונטילת אחריות על מעשיו, הודאתו באשמה בבית הדין

וחיסכון בזמן שיפוטי, הבעת חרטה ובושה על המקרה, הנזק שנגרם לו כתוצאה ממנו, לרבות גדיעת מסלול שירותו הצבאי ושחרורו מהשירות באופן בלתי צפוי, מסלול שירותו הצבאי הטוב והיותו קצין מוערך כעולה מחוות דעת מפקדו (ס/3, ס/4), עברו הנקי, נסיבות חייו הקשות מבית ותשלום הפיצויים לנפגעת העבירה.

43. בשים לב לאמור, **שופטי הרוב** מצאו לגזור על הנאשם 45 ימי מאסר בפועל, בכליאה ממשית. **שופט המיעוט**, מצא לגזור על הנאשם 75 ימי מאסר בדרך של עבודות צבאיות.

44. יוטעם, כי התרשמות בית הדין מהנאשם הייתה כי מדובר בבחור חיובי, קצין מוערך, אשר הגיע מרקע אישי לא קל, וחרף כל הקשיים מבית הצליח לשרת שירות צבאי חיובי ומועיל, ואף לצאת לקורס קצינים ולבצע תפקיד לא פשוט במערך הכליאה של המשטרה הצבאית. ברגע אחד של חוסר שיקול דעת, שמט הנאשם תחת רגליו את הקרקע היציבה עליה עמד ולמענה עמל במשך שירותו בצה"ל, באופן שהביא לסיום שירותו הצבאי באחת, והצביע עליו כמי שאינו ראוי להיות קצין ומפקד בצה"ל. לצערנו, לא מצאנו כי התנהגותו של הנאשם במקרה זה, בראי ההלכה הפסוקה, מותירה בידי בית הדין אפשרות כלשהיא, זולת שלילת דרגות הקצונה והשתת עונש מאסר.

סוף דבר

45. בדעת רוב, נגזרים על הנאשם ארבעים וחמישה (45) ימי מאסר לריצוי בפועל, בכליאה ממשית.
הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 3/4/2016, בבס"כ XXX עד השעה 09:00.

46. פה אחד, נגזרים על הנאשם העונשים הנוספים הבאים:
א. שישים (60) ימי מאסר על תנאי, למשך שלוש (3) שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכוש הזולת.
ב. פיצוי כספי לנפגעת העבירה, שיר גולדהמר, בסך אלף (1,000) ₪ - הפיצוי כבר הועבר על ידי הנאשם.
ג. הורדה לדרגת טוראי.

- זכות ערעור כחוק.
- ניתן היום, 10/3/2016, ל' באדר א' התשע"ו, והודע בפומבי ובמעמד הנאשם וב"כ הצדדים.

שופטת

אב"ד

שופט

העתק נכון מהמקור
רס"ן איריס קלי
ק' בית הדין

נערך על ידי: יסמין דניאל
בתאריך: 10/03/2016
חתימת המגיה: א' ח'